

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 147/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Roman Skrzypek (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **8 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **B. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **5 grudnia 2012 r.** sygn. akt **III U 1769/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 147/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2012r. ZUS Oddział w R., na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS

i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, odmówił wnioskodawcy B. P. prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił on 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania dochodzonego świadczenia, przy uwzględnieniu jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 września 1972r. do 31 stycznia 1992r. w Państwowym (...)w D..

Podniósł, że pracował na stanowisku monter maszyn rolniczych, mył i czyścił maszyny rolnicze środkiem żrącym, na tym stanowisku pracował sam, była to ciężka praca w oparach, dymie, w narażeniu na szkodliwe działanie sody kaustycznej, która trwale uszkodziła jego zdrowie.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że wnioskodawca za sporny okres zatrudnienia nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych, a ponadto w okresie zatrudnienia w (...) w D. od 1 września 1966r. do 31 stycznia 1992r. pracował na stanowisku uczeń, monter ciągnikowy, mechanik.

Przedłożona dokumentacja nie zawiera danych co do charakteru zatrudnienia podanego z powołaniem się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz brak jest informacji, czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012r., sygn. akt III U 1769/12 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że B. P., ur. (...), w dniu 7 sierpnia 2012r. złożył wniosek o emeryturę przedkładając m. in. świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 1992r. wystawione przez Państwowy (...)w D. potwierdzające zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od 1 września 1966r. do 31 stycznia 1992r. na stanowisku ucznia, monter ciągnikowego i mechanika, a ostatnio mechanika. W świadectwie zawarta została również informacja, że B. P. korzystał z urlopu wychowawczego od dnia 22 maja 1986r. do 23 maja 1988r.

Celem ustalenia, czy wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych i na jakich stanowiskach Sąd dopuścił dowód z akt osobowych wnioskodawcy, kartotek placowych z okresu zatrudnienia w (...) w D., zeznań świadków H. M., T. W., M. O. i K. F. oraz zeznań samego wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy uznał dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych oraz aktach osobowych za wiarygodne.

Jedynie częściowo Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków oraz wnioskodawcy, bowiem świadkowie ci zeznali, że od 1 września 1972r. B. P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował przy myciu części ciągników w (...). Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków wnioskodawcy, gdyż nie znalazły pokrycia w dowodach z dokumentów, a wręcz były odmienne, a nadto były nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, świadkowie nie posiadali rozeznania, że praca pracownika obsługującego (...)nie była traktowana jako praca w szczególnych warunkach.

Przechodząc do oceny prawnej Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca nie przepracował wymaganego okresu w warunkach szczególnych, w związku z czym nie spełnia warunków przyznania dochodzonego świadczenia.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca domagał się jego zmiany, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zarzucając naruszenie art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 1 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Wnioskodawca podniósł, że na (...)przepracował łącznie 17 lat i 5 miesięcy i była to praca w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dodatkowo wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii właściwego biegłego do oceny, czy praca na (...) przy użyciu sody kaustycznej jest pracą w warunkach szkodliwych.

Apelujący naprowadzał również, że wskutek wykonywania pracy w niebezpiecznych dla zdrowia warunkach doznał częściowej utraty słuchu i wzroku, wiele razy był poparzony na potwierdzenie powyższego dołączył dokumentację medyczną.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu, bowiem zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu jest trafny i odpowiada prawu.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnień B. P. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227).

Przypomnieć wypadnie, iż prawo do emerytury, zgodnie z powołaną podstawą prawną, przysługuje ubezpieczonemu – mężczyźnie, urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., po ukończeniu 60 lat, o ile przed dniem 1 stycznia 1999r. spełni warunki stażowe – a to wykaże łączny staż ubezpieczenia wynoszący, co najmniej 25 lat, w tym 15 lat wykonywania stale i w pełnym wymiarze pracy w warunkach szczególnych oraz który nie przystąpił do OFE i rozwiązał stosunek pracy. Podkreślić też należy, iż prawo do tej emerytury przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia warunki określone w tym przepisie, niezależnie od tego, kiedy osiągnął przewidziany ustawą wiek emerytalny.

Bezspornym w sprawie było, iż apelujący ukończył 60 lat życia, oraz legitymuje się ponad 25 – letnim stażem ubezpieczenia. Spornym natomiast pozostawało, czy będąc zatrudnionym w Państwowym (...) w D. w okresie od 1 września 1972r. do 31 stycznia 1992r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę wykazaną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w rozmiarze przenoszącym 15 lat.

Rozstrzygając kwestię sporną, Sąd I instancji jednoznacznie stwierdził, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, co odniósł, tak do dowodów z dokumentów, jak również dowodów osobowych tj. zeznań świadków, jak i samego wnioskodawcy wskazuje, że w czasie zatrudnienia w (...) w D. nie wykonywał czynności mechanika stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

To zasadnicze w sprawie ustalenie Sądu I instancji, które miało decydujący wpływ na sposób rozstrzygnięcia omawianej sprawy, tut. Sąd Apelacyjny, akceptuje i przyjmuje jako swoje. Ustalenie to bowiem jest uprawnione, gdyż znajduje potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych.

Te okoliczności w sposób jednoznaczny wskazują, że wnioskodawca nie spełnia koniecznego warunku określonego w §2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż jego praca w warunkach szczególnych, w spornym okresie, nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu, co w konsekwencji

skutkować musi ustaleniem o braku prawa do dochodzonej emerytury, wobec nie wykazania 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach na datę 1 stycznia 1999 r.

Środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia w warunkach szczególnych jest w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym, a to zgodnie z § 21 ust. 4 rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. nr 10 poz. 49) świadectwo pracy w szczególnych warunkach, wystawione przez zakład pracy, natomiast w toku postępowania sądowego okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, w szczególności staż pracy w warunkach szczególnych mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Zakład pracy wnioskodawcy nie wystawił mu świadectwa pracy w warunkach szczególnych, wobec czego B. P. dowodził charakter zatrudnienia oraz rodzaj wykonywanych czynności przy pomocy zeznań świadków, osób z którymi pracował w spornym okresie.

Przypomnieć w tym miejscu wypadnie, że zgodnie z § 2 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz.43), zaliczenie okresu pracy do zatrudnienia w szczególnych warunkach jest uzależnione od wykonywania jej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku. Zatem nie jest wystarczające samo ustalenie, że pracownik czynności, o których mowa w załącznikach do powołanego rozporządzenia, wykonywał bez sprecyzowania czasokresu ich wykonywania (por. wyrok SN z dn. 15.12.1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638).

W świetle poczynionych ustaleń do zakresu obowiązków wnioskodawcy należało dokonywanie czynności przy (...), ale nie stale

i nie w pełnym wymiarze czasu pracy, a praca ta nie jest wymieniona w wykazie prac w szczególnych warunkach.

Ustalenie rodzaju rzeczywiście wykonywanych czynności uniemożliwia zaliczenie spornego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych, gdyż dla uwzględnienia okresu zatrudnienia do pracy w warunkach szczególnych nie jest istotna wskazana nazwa zajmowanego stanowiska, ale wykonywanie określonej pracy, ujętej w wykazach, stanowiących załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 21 kwietnia 2004 r. II UK 337/03, OSNP 2004/22/392).

Z podanych wyżej przyczyn brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy, która podlega oddaleniu zgodnie z art. 385 kpc.